

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

ای تو ز خوبیِ خویش آینه را مشتری
سوخته باد آینه، تا تو در او ننگری

جانِ من از بحرِ عشق، آبِ چو آتش بخورد
در قدحِ جانِ من، آبِ کُند آذری^(۱)

خار شد این جان و دل، در حسدِ آینه
کو چو گلستان شده‌ست، از نظرِ عبهری^(۲)

گم شده‌ام من ز خویش، گر تو بیابی مرا
زود سلامش رسان، گو که خوشی، خوش‌تری

گر تو بیابی مرا، از من، من را بگو
که من آوارهای گشته نهان چون پری

مست نیم، ای حریف^(۳)، عقل نرفت از سرم
غمزه^(۴) جادوش کرد، جانِ مرا ساحری

گر تو به عقلی^(۵)، بیا، یک نظری کن در او
تا تو بدانی که نیست کارِ بُنم سرسری

بر لبِ دریایِ عشق، دیدم من ماهی‌ای
کرد یکی شیوه‌ای، شیوه او برتری

گرچه که ماهی نمود، لیک خود او بحر بود
صورتِ گوساله‌ای، بود دو صد سامری^(۶)

ماهی ترکِ زبان کرد، که گفته‌ست بحر
نُطقِ زبان را که: تو حلقه برونِ دری

دَم زدنِ ماهیان، آب بُود، نی هوا
زآنکه هوا آتشی‌ست، نیست حریفِ ثری^(۷)

بنگر در ماهی‌ای، نانِ وی و رزقِ او
بحر بُود، پس تو در عشق از او کمتری

دام فکندم که تا صید کنم ماهی‌ای
صیدُ سلیمانِ وقت، جانِ من، انگشتی^(۸)

این چه بهانه‌ست خود، زود بگو بحر کیست؟
از حسدِ کس مترس، در طلبِ مهتری^(۹)

روشن و مطلق بگو، تا نشود از دلت
مفخرِ تبریزِ ما، شمسِ حق و دین، بری^(۱۰)

(۱) آذر: آتش

(۲) غِبهر: نرگس، مجازاً چشم زیبا

(۳) خریف: دوست، یار، معشوق

(۴) غمزہ: اشاره با چشم و ابرو، برهم زدن مژگان از روی ناز و کرشمه

(۵) به‌عقل: عاقل، باعقل

(۶) سامری: مردی از قوم موسی(ع) که با ساختن گوساله‌ای زین قوم خود را فریب داد.

(۷) تر: خیس، مرطوب

(۸) سلیمان و انگشتی: اشاره به گم شدن انگشتی سلیمان است که به دست دیو افتاده بود.

(۹) مهتر: بزرگتر، رئیس و سردار

(۱۰) بری شدن: بیزار شدن

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

ای تو ز خوبیِ خویش آینه را مشتری
سوخته باد آینه، تا تو در او ننگری

جانِ من از بحرِ عشق، آبِ چو آتش بخورد
در قدحِ جانِ من، آبِ گُند آذری

خار شد این جان و دل، در حسدِ آینه
کو چو گلستان شده‌ست، از نظرِ غِبهری

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۱۸۹۴

رُقعہ^(۱۱) دیگر نویسم ز آزمون
دیگری جویم رسولِ دُفنون^(۱۲)

بر امیر و مَطْبُخی و نامه‌بر
عیب بنهاده ز جهل، آن بی‌خبر

هیچ گردِ خود نمی‌گردد که من
کز رویِ کردم، چو اندر دین، شَمَن^(۱۳)

(۱۱) رُقعہ: نامه، نوشته، تکه‌کاغذی که روی آن بنویسند.

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۲۲۸۷

او فضولی بوده است از انقباض
کرد بر مُختارِ مطلق، اعتراض

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۳۶۲

قبض دیدی چاره آن قبض کن
ز آنکه سرها جمله می‌روید ز بُن^(۱۴)

بسط دیدی، بسط خود را آب ده
چون برآید میوه، با اصحاب ده

(۱۴) بُن: ریشه

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۱۷۱۱

این دریغاها خیال دیدن است
وز وجود نقدِ خود بُبَردن است

مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، بیت ۶۴۸

پس هنر، آمد هلاکت خام را
کز پی دانه، نبیند دام را

اختیار آن را نکو باشد که او
مالک خود باشد اندر اتَّقُوا^(۱۵)

چون نباشد حفظ و تقوی، زینهار^(۱۶)
دور کن آلت، بینداز اختیار

جلوه‌گاه و اختیارم آن پر است
برگنم پر را که در قصدِ سر است^(۱۷)

نیست انگارد پر خود را صبور
تا پَرش در نفگند در شرّ و شور

(۱۵) اتَّقُوا: بترسید، تقوا پیشه کنید.

(۱۶) زینهار: بر حذر باش، کلمه تنبیه

مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، بیت ۲۹۱۰

آنکه کف‌ها دید، باشد در شمار
و آنکه دریا دید، شد بی‌اختیار

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۲۸۹

هم بر آن در باشدش باش و قرار
کفر دارد، کرد غیری اختیار

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۳۲۸۶

گفت یزدان: تو بده بایستِ او
برگشا در اختیار، آن دستِ او

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۴۰۲

مُنْتَهای اختیار آن است خُود
که اختیارش گردد اینجا مُنْتَقَد^(۱۸)

(۱۸) مُنْتَقَد: کم کرده شده

مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، بیت ۳۱۰۴

چون نه‌یی رنجور، سر را بر مَبَد
اختیارت هست، بر سِبَلت^(۱۹) مخند

جهد کن کز جامِ حق یابی نَوی^(۲۰)
بی‌خود و بی‌اختیار آنکه شوی

آنکه آن می را بُود کُلّ اختیار
تو شوی معذورِ مطلق، مستوار

هرچه کویی، گفته^(۲۱) می باشد آن
هر چه روبی^(۲۲)، رفته^(۲۳) می باشد آن

کی کند آن مست جز عدل و صواب
که ز جامِ حق کشیده‌ست او شراب

جَادُوَانِ فرعون را گفتند: بیست (۲۴)
مست را پَرَوایِ دست و پای نیست

دست و پایِ ما، میِ آن واحد است
دستِ ظاهر، سایه است و کاسِید (۲۵) است

(۱۹) سَبَّلت: موی پشت لب ، سبیل
(۲۰) نَوَى: تازگی و نشاط
(۲۱) کُفَّتِه: مخفّف کوفته به معنی کوبیده شده
(۲۲) رَوَبِی: برویی، جارو کنی
(۲۳) رُفْتِه: روییده شده
(۲۴) بیست: مخفّفِ بایست، تَوَقَّف کن.
(۲۵) کاسِید: بی‌روئق، بی‌آب و تاب

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۴۰۰۸

من عجب دارم ز جُویایِ صفا
کو رَمَد (۲۶) در وقتِ صیقل از جفا

عشق چون دَعوی (۲۷)، جفا دیدن گواه
چون گواهِت نیست، شد دَعوی تباه

(۲۶) رَمَد: فرار کند.
(۲۷) دَعوی: ادعا کردن.

مولوی، مثنوی، دفتر دوم، بیت ۲۵۲۰

قابله (۲۸) گوید که زن را درد نیست
درد باید درد کودک را رهی است

آنکه او بی‌درد باشد زهْرَنی است
ز آنکه بی‌دردی اَنَا الْحَقُّ (۲۹) گفتنی است

آن اَنَا بی‌وقت گفتن لعنت است
آن اَنَا در وقت گفتن رحمت است

(۲۸) قابله: زنی که هنگام زاییدن زن آبستن بچه او را می‌گیرد؛ ماما.
(۲۹) اَنَا الْحَقُّ: اَنَا الْحَقُّ، من حق هستم، سخن حسین بن منصور حلاج.

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۴۳۹۳

هیچ عاشق، خود نباشد وصل‌جو
که نه معشوقش بُود جویایِ او

مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، بیت ۱۴۶۱

مشتري کو سود دارد، خود یکیست
لیک ایشان را در او ریب^(۳۰) و شکستیست

از هوای مشتری بی شکوه
مشتري را باد دادند این گروه

مُشتري ماست الله اشتری^(۳۱)
از غم هر مشتری هین برتر آ

کسی که فرموده است: «خداوند می‌خرد»، مشتری ماست.
بهوش باش، از غم مشتریانی فاقد اعتبار بالاتر بیا.

قرآن کریم، سوره توبه (۹)، آیه ۱۱۱

«إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ ...»

«خداوند، جان و مال مومنان را به بهای بهشت خریده است...»

مشتري جو که جویان تو است
عالم آغاز و پایان تو است

هین مگش هر مشتری را تو به دست^(۳۲)
عشق‌بازی با دو معشوقه بد است

زو نیابی سود و مایه گر خرد
نبودش خود قیمت عقل و خرد

نیست او را خود بهای نیم نعل
تو برو عرضه کنی یاقوت و لعل؟

حرص، کورت کرد و محرومت کند
دیو، همچون خویش مرجومت^(۳۳) کند

همچنانک اصحابِ فیل و قومِ لوط
کردشان مرجوم چون خود، آن سخوط^(۳۴)

مُشتري را صابران دریافتند
چون سوي هر مشتری نشافتند

آنکه گردانید رو ز آن مشتری
بخت و اقبال و بقا شد زو بَری^(۳۵)

ماند حسرت بر حریصان تا ابد
همچو حال اهلِ ضَرْوان در حسد

(۳۰) زَب: شک و تردید

(۳۱) اِشتری: خرید

(۳۲) دست کشیدن: لمس کردن، گدایی کردن، دست دراز کردن از روی طمع. در اینجا منظور طلب کردن است.

(۳۳) مَرْجُوم: سنگسار شده

(۳۴) سَخُوط: نفرین شده و ملعون

(۳۵) بَری: بیزار، منزجر، دوری‌گزیننده

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۳۶۱

آن، خدا را می‌رسد کو امتحان
پیش آرد هر دمی با بندگان

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۱۹۰۰

از ترازو کم گُنی، من کم کنم
تا تو با من روشنی، من روشنم

مولوی، مثنوی، دفتر دوم، بیت ۱۲۲

هم ترازو را ترازو راست کرد
هم ترازو را ترازو کاست کرد

مولوی، مثنوی، دفتر ششم، بیت ۱۶۴۳

لیک حاضر باش در خود، ای فتی^(۳۶)
تا به خانه او بیاید مر تو را

ورنه خَلَعَت^(۳۷) را بَرَد او بازپس
که نیابیدم به خانه هیچ‌کس

(۳۶) فتی: جوان‌مرد، جوان

(۳۷) خَلَعَت: لباس یا پارچه‌ای که خانواده داماد به عروس یا خانواده او هدیه می‌دهند، مجازاً هدیه.

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۳۵۰۱

اوّل و آخر تویی ما در میان
هیچ هیچی که نیاید در بیان

همانطور که عظمت بی‌نهایت الهی قابل بیان نیست و باید به آن زنده شویم،
ناچیزی ما هم به عنوان من ذهنی قابل بیان نیست و ارزش بیان ندارد.
باید هر چه زودتر آن را انکار کنیم و به او زنده شویم.

قرآن کریم، سوره حدید (۵۷)، آیه ۳

«هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ»

«اوست اوّل و آخر و ظاهر و باطن، و او به هر چیزی داناست.»

مولوی، مثنوی، دفتر ششم، بیت ۳۲۱۴

طالب است و غالب^(۳۸) است آن کردگار
تا ز هستی‌ها بر آرد او دَمار

(۳۸) غالب: چیره، پیروز

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۴۰۶۴

ز آن عَوَانِ^(۳۹) مقتضی^(۴۰) که شهوت است
دل اسیر حرص و آز و آفت است

ز آن عوانِ سیرِ شدی دزد و تباه
تا عوانان را به قهرِ توست راه

(۳۹) عَوَان: مأمور
(۴۰) مُقْتَضَى: خواهشگر

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۱۲۹۶

چون از آن اقبال^(۴۱)، شیرین شد دهان
سرد شد بر آدمی مُلکِ جهان

(۴۱) اقبال: نیکبختی

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۲۱۴

عَلَّتِي بَتَّرَ ز پندارِ کمال
نیست اندر جانِ تو ای دُودَلال^(۴۲)

(۴۲) دُودَلال: صاحبِ ناز و کرشمه

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۲۴۰

کرده حق ناموس^(۴۳) را صد من حَدید^(۴۴)
ای بسی بسته به بندِ ناپدید

(۴۳) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیتِ بدلی من ذهنی
(۴۴) حَدید: آهن

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۲۱۹

در تگ^(۴۵) جو هست سرگین ای فَتی^(۴۶)
گرچه جو صافی نماید مر تو را

(۴۵) تگ: ته و بُن
(۴۶) فَتی: جوان، جوانمرد

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۲۶۷۰

حکمِ حق گسترد بهرِ ما بِساط^(۴۷)
که بگوید از طریقِ انبساط

(۴۷) بِساط: هرچیز گستردنی مانند فرش و سفره

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۱۱۳۰

چون ملایک، گوی: لَا عِلْمَ لَنَا
تا بگیرد دستِ تو عِلْمَتْنَا

مانند فرشتگان بگو: «ما را دانشی نیست.»
تا «جز آنچه به ما آموختی.» دستِ تو را بگیرد.

قرآن کریم، سورۀ بقره (۲)، آیه ۳۲

«قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ.»

«گفتند: «منزهی تو. ما را جز آنچه خود به ما آموخته‌ای دانشی نیست. تویی دانای حکیم.»»

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۳۴۴

دم او جان دَهَدَتِ رُو ز نَفَخْتُ^(۴۸) بپذیر
کارِ او کُنْ فیکون است نه موقوفِ علل

(۴۸) نَفَخْتُ: دمیدم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

گر تو بیابی مرا، از من، من را بگو
که منِ آواره‌ای گشته نهان چون پری

مولوی، مثنوی، دفتر ششم، بیت ۲۸۷۵

در دلش خورشید چون نوری نشاند
پیشش اختر^(۴۹) را مقادیری نماند

(۴۹) اختر: ستاره، کنایه از همانندگی‌ها

مولوی، مثنوی، دفتر دوم، بیت ۱۵۰۱

کارِ پنهان کُن تو از چشمانِ خُود
تا بُودِ کارَتِ سَلیم^(۵۰) از چشمِ بد

خویش را تسلیم کن بر دامِ مُرد
وآنکه از خود بی زِ خود چیزی بدُرد

(۵۰) سَلیم: سالم

مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، بیت ۱۰۶۵

در دلِ سالک^(۵۱) اگر هست آن رُموز
رمزدانی نیست سالک را هنوز

تا دلش را شرح آن سازد ضیا (۵۲)
پس اَلَمْ نَشْرَحْ بفرماید خدا

قرآن کریم، سوره انشراح (۹۴)، آیات ۱ تا ۳

«اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ. وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ. الَّذِي اَنْقَضَ ظَهْرَكَ.»

«آیا سینه‌ات را برای‌ت نگشودیم؟ و بار گرانت را از پشتت برداشتیم؟
باری که بر پشتِ تو سنگینی می‌کرد؟»

(۵۱) سَالِك: زونده راو معنوی

(۵۲) ضیا: ضیاء، نور ایزدی

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

مست نِیم، ای حریف، عقل نرفت از سرم
غمزه جادوش کرد، جان مرا ساحری

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۳۲۵۹

کُلُّ عَالَمٍ صَوْرَتِ عَقْلِ کُلِّ است
کوست بابایِ هِرآنک اهلِ قُلِّ (۵۳) است

چون کسی با عقلِ کل، کُفران فزود
صورتِ کُلِّ پیشِ او هم سگ نمود

(۵۲) قُلِّ: بگو؛ اهلِ قُلِّ عاقلانی هستند که شایستگی آن را دارند که امر حق را تبیین و تبلیغ کنند.

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۳۲۶۳

من که صَلَحَم دایماً با این پدر
این جهان چون جَنَّتِ (۵۴) اَسْتَم در نظر

(۵۴) جَنَّتِ: بهشت

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۲۵۲۰

جمله قرآن هست در قطع سبب
عِزِّ (۵۵) درویش و، هالاک بولهب

مولوی، مثنوی، دفتر ششم، بیت ۳۷۸۴

سایه رهبر به است از ذکرِ حق
یک قناعت به که صد لوت (۵۶) و طَبَق (۵۷)

(۵۶) لوت: غذا، طعام، خوردنی
(۵۷) طَبَق: مجازاً به معنی انواع طعام

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۷۲۳

هزار ابرِ عنایت بر آسمانِ رضااست
اگر ببارم از آن ابر بر سرت ببارم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

گر تو به عقلی، بیا، یک نظری کن در او
تا تو بدانی که نیست کارِ بُتَم سَرسری

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۱۱۴۵

عقلِ جزوی گاه چیره، گه نگون (۵۸)
عقلِ کلی ایمن از ریبُ المُنُون (۵۹)

(۵۸) نگون: سرنگون
(۵۹) ریبُ المُنُون: بُریده شک، حوادث ناگوار روزگار

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

بر لبِ دریایِ عشق، دیدم من ماهی‌ای
کرد یکی شیوه‌ای، شیوه او برتری

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۲۴۷

یونسی دیدم نشستہ بر لبِ دریایِ عشق
گفتمش: چونی؟ جوابم داد بر قانونِ خویش

گفت: بودم اندرین دریا غذای ماهیی
پس چو حرفِ نون خمیدم تا شدم ذَا النُّون (۶۰) خویش

زین سپس ما را مگو چونی و از چون درگذر
چون ز چونی دم زند آنکس که شد بی‌چونِ خویش؟

(۶۰) ذَالْتُون: ذَالْتُونِ مصری از عارفان بزرگ که مواظب او معروف است.

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۲۲۷

هر لحظه و هر ساعت یک شیوه نو آرد
شیرین‌تر و نادرتر، ز آن شیوه پیشینش

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

ماهی ترک زبان کرد، که گفته‌ست بحر
نُطقِ زبان را که: تو حلقه برونِ دری

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۲۴۴۹

من پیش ازین می‌خواستم گفتارِ خود را مشتری
واکنون همی‌خواهم ز تو کز گفتِ خویشم و آخری

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۰۶۱

حلقه زد بر در به‌صد ترس و ادب
تا بِنْجَهد بی‌ادب لفظی ز لب

بانگ زد یارش که: بر در کیست آن؟
گفت: بر در هم توی ای دِلْسِتَان^(۶۱)

گفت: اکنون چون منی، ای من درآ
نیست گنجایی دو من را در سَرا^(۶۲)

(۶۱) دِلْسِتَان: دلیر، معشوق

(۶۲) سَرا: خانه

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

بنگر در ماهی‌ای، نانِ وی و رزقِ او
بحر بُود، پس تو در عشق از او کمتری

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۱۶۴۰

طفلِ جان از شیرِ شیطان باز کُن
بعد از آنش با مَلکِ انباز (۶۳) کُن

تا تو تاریک و ملول و تیره‌ای
دان که با دیوِ لعین (۶۴) همشیره‌ای (۶۵)

(۶۳) انباز: شریک

(۶۴) لعین: ملعون

(۶۵) همشیره: در اینجا به معنی همراه و دمساز

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۱۸

این چه بهانه‌ست خود، زود بگو بحر کیست؟
از حسدِ کس مترس، در طلبِ مهتری

مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، بیت ۱۵۵۴

از مسبب می‌رسد هر خیر و شر
نیست اسباب و وسایط ای پدر

جز خیالی مُنعقد (۶۶) بر شامراه
تا بماند دورِ غفلت چنگاه

(۶۶) مُنعقد: گره زده و بسته‌شده.

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۱۹۲

گفتنِ مهمان، یوسف را که آینه آوردمت ارمغان،
تا هربار که در وی نگری، رویِ خود بینی، مرا یاد کنی.

گفت یوسف: هین بی‌آور ارمغان
او ز شرمِ این تقاضا زد فغان

گفت: من چند ارمغان جُستم تو را
ارمغانی در نظر نآمد مرا

حَبّ‌ای را جانبِ کان چُون بَرَم؟
قطره‌ای را سوی عُمّان چُون بَرَم؟

زیره را من سوی کرمان آورم
گر به پیش تو دل و جان آورم

نیست تُخمی کاندَرین انبار نیست
غیر حُسنِ تو، که آن را یار نیست

لایق، آن دیدم که من آینه‌ای
پیش تو اَرَم، چو نورِ سینه‌ای

تا ببینی رویِ خوبِ خود در آن
ای تو چون خورشید، شمعِ آسمان

آینه آوردمت، ای روشنی
تا چو بینی رویِ خود، یادم گُنی

آینه بیرون کشید او از بغل
خوب را آینه باشد مُشْتَغَل^(۶۷)

آینه هستی چه باشد؟ نیستی
نیستی بر، گر تو ابله نیستی

هستی اندر نیستی بتوان نمود
مالداران، بر فقیر آرند جود

آینه صافی نان، خود گُرسنه‌ست
سوخته^(۶۸) هم آینه آتش‌زده‌ست

نیستی و نقص، هرجایی که خاست
آینه خوبی جمله پیشه‌هاست

چونکه جامه چُست و دوزیده^(۶۹) بُود
مظهرِ فرهنگِ دَرزِی^(۷۰) چون شود؟

ناتراشیده همی باید جُدوع^(۷۱)
تا دُرُوگر اصل سازد یا فروع

خواجه اشکسته‌بند، آنجا رود
که در آنجا پایِ اشکسته بُود

کی شود، چون نیست رنجورِ نزار^(۷۲)
آن جمالِ صنعتِ طب آشکار؟

خواری و دونی^(۷۳) مس‌ها برملا^(۷۴)
گر نباشد، کی نماید کیمیا^(۷۵)؟

نقص‌ها آیینۀ وصفِ کمال
و آن حقارت آینه عزّ و جلال

زآنکه ضد را ضد کند ظاهر، یقین
زآنکه با سرکه پدید است انگبین

هر که نقصِ خویش را دید و شناخت
اندر استکمال^(۷۶) خود، دو اسبه تاخت^(۷۷)

زآن نمی‌پرد به سوی ذوالجلال
کاو گمانی می‌برد خود را کمال

علّتی بتر^(۷۸) ز پندار کمال
نیست اندر جانِ تو ای دودلال^(۷۹)

از دل و از دیده‌ات بس خون رود
تا ز تو این مُعْجَبی^(۸۰) بیرون رود

علّی^(۸۱) ابلیس انا خیری بدهست
وین مرض، در نفسِ هر مخلوق هست

قرآن کریم، سوره اعراف (۷)، آیه ۱۲

«... قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ.»

«... ابلیس گفت: من از آدم به‌ترم. مرا از آتش و او را از گل آفریده‌ای.»

گرچه خود را بس شکسته بیند او
آبِ صافی دان و سرگین^(۸۲) زیر جو

چون بشوراند تو را در امتحان
آب، سرگین‌رنگ گردد در زمان

در تگ^(۸۳) جو هست سرگین ای فتی^(۸۴)
گرچه جو صافی نماید مر تو را

هست پیرِ راه‌دانِ پُرفُطَن^(۸۵)
جوی‌هایِ نَفَس و تن را جوی‌گَن

جوی، خود را کی تواند پاک کرد؟
نافع از علمِ خُدا شُد علمِ مرد

کی تراشد تیغ، دستۀ خویش را
رُو، به جِراحیِ سپار این ریش را

بر سرِ هر ریش^(۸۶) جمع آمد مگس
تا نبیند قُبَحِ^(۸۷) ریشِ خویش کس

آن مگس، اندیشه‌ها و آن مالِ تو
ریشِ تو، آن ظلمتِ^(۸۸) احوالِ تو

ور نَهَد مَرَهَم^(۸۹) بر آن ریشِ تو، پیر
آن زمان ساکن شود درد و نَفیر^(۹۰)

تا که پنداری که صَحّت یافته‌ست
پرتوِ مَرَهَم بر آنجا تافته‌ست

هین ز مَرَهَم سر مَکَش ای پشت‌ریش
و آن ز پرتو دان، مَدان از اصلِ خویش

(۶۷) مُشْتَعَل: هر چه بدان مشغول و مأنوس شوند.

(۶۸) سوخته: تکه چوبی که در میان دیگر چوبها می‌نهند تا با سنگ آتشرزنه بر آن زنند و آن را روشن کنند.

(۶۹) دوزیده: دوخته‌شده، صفت مفعولی از مصدر دوزیدن به‌معنی دوختن

(۷۰) دُرْزِی: جامه‌دوز، خیاط

(۷۱) جُنُوع: جمع جذع به‌معنی تنه درخت خرما

(۷۲) نَزَار: لاغر، ناتوان

(۷۳) دُونِی: فرومایگی، پستی

(۷۴) برَملا: آشکار

(۷۵) کیمیا: دانشی است که بدان‌وسیله مس را به طلا تبدیل می‌کند.

(۷۶) اِسْتِکمال: به کمال رسانیدن، کمال‌خواهی

(۷۷) دو اسبه تاخَت: کنایه از شتاب کردن و به شتاب رفتن

(۷۸) بَتَر: بدتر

(۷۹) دُوْدَلال: صاحب ناز و کرشمه

(۸۰) مُعْجِبِی: خودبینی

(۸۱) عِلّت: مرض، بیماری

(۸۲) سرگین: مدفوع

(۸۳) تَک: ژرفا، عمق، پایین

(۸۴) قَتّی: جوان، جوانمرد

(۸۵) فُطَن: جمع فُطْنه، به معنی زیرکی، هوشیاری، دانایی

(۸۶) ریش: زخم، جراحت

(۸۷) قُبَح: زشتی

(۸۸) ظلمت: تاریکی

(۸۹) مَرَهَم: دارویی که روی زخم می‌نهند.

(۹۰) نَفیر: ناله و زاری و فریاد

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۱۳۴

تو را هر آنکه بیآزد، شیخ و واعظ^(۹۱) توست
که نیست مهر جهان را چو نقش آب قرار

(۹۱) واعظ: پندهنده

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۹۴

در حقیقت هر عدو^(۹۲) داروی توست
کیما و نافع و دلجوی توست

که ازو اندر گریزی در خلا^(۹۳)
استعانت^(۹۴) جویی از لطف خدا

حدیث

«أَذْكُرْتَنِي فِي الْخَلَاءِ أَذْكُرْكُمْ فِي الْمَلَأِ الْأَعْلَى.»

«مرا در خلوت یاد کنید تا شما را در ملأ اعلیٰ یاد کنم.»

در حقیقت دوستان دشمنند
که ز حضرت دور و مشغولت کنند

قرآن کریم، سوره زخرف (۴۳)، آیه ۶۷

«الْأَخْلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ.»

«در آن روز (رستاخیز) دوستان، دشمن یکدیگرند مگر پروا پیشگان.»

(۹۲) عدو: دشمن

(۹۳) خلا: خلوت، خلوتگاه

(۹۴) استعانت: یاری خواستن، یاری، کمک

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، بیت ۱۳۸۷

خویش مجرم دان و مجرم گو، مترس
تا ندزد از تو آن استاد، درس

چون بگویی: جاهلم، تعلیم ده
این چنین انصاف از ناموس^(۹۵) به

(۹۵) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیت بدلی من ذهنی.

عطار، دیوان غزلیات، غزل شماره ۲۶۴

اگر صد سال روز و شب ریاضت می‌کشی دائم
مباش ایمن، یقین می‌دان که نفست در کمین باشد

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۲۲۸

مرتد شدن کاتب وحی به سبب آنکه پرتو وحی بر او زد
آن آیت را پیش از پیغامبر (صلی الله علیه و سلم) بخواند
گفت: پس من هم محل وحی‌ام.

پیش از عثمان یکی نسّاح^(۹۶) بود
کو به نسّح^(۹۷) وحی جدی می‌نمود

وحی پیغمبر چو خواندی در سبق^(۹۸)
او همان را وانبشتی بر ورق

پرتو آن وحی، بر وی تافتی
او درون خویش، حکمت یافتی

عین آن حکمت بفرمودی رسول
زین قدر گمراه شد آن بوالفضول^(۹۹)

کآنچه می‌گوید رسول مُستَنیر^(۱۰۰)
مر مرا هست آن حقیقت در ضمیر

پرتو اندیشه‌اش زد بر رسول
قهر حق آورد بر جانش نزول

هم ز نسّاحی برآمد، هم ز دین
شد عدو^(۱۰۱) مصطفی و دین، به کین

مصطفی فرمود کای گیر^(۱۰۲) عَنود^(۱۰۳)
چون سیه گشتی؟ اگر نور از تو بود

گر تو یَنْبُوعِ (۱۰۴) الهی بودی
این چنین آبِ سیه نگشودیی

تا که ناموشش (۱۰۵) به پیش این و آن
نشکند، بربست این او را دهان

اندرون می‌شوردش هم زین سبب
او نیارد (۱۰۶) توبه کردن این عجب

آه می‌کرد و نبودش آه، سود
چون درآمد تیغ و سر را دررُبود

کرده حق، ناموس را صد من حَدید (۱۰۷)
ای بسی بسته به بندِ ناپدید

کبر و کفر آن‌سان ببست آن راه را
که نیارد کرد ظاهر، آه را

گفت: أَغْلَاَ فَهُمْ بِهِ مُقْمَحُونَ
نیست آن أَغْلَال (۱۰۸) بر ما از بُرون

حق‌تعالی فرمود: ما بر گردن کافران، غُل و زنجیرها افکنده‌ایم. پس آنان به‌سبب این غُل و زنجیرها سر به هواکنندگانند. و آن غُل و زنجیرها از بیرون ما نیست بلکه درونی و باطنی است.

قرآن کریم، سوره یس (۳۶)، آیه ۸

«إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ»

«مسلماناً ما غلهایی بر گردنشان نهاده‌ایم که تا چانه‌هایشان
قرار دارد به طوری که سرهایشان بالا مانده است.»

خَلَفَهُمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ
پیش و پس سد را نمی‌بیند عمو

قرآن کریم، سوره یس (۳۶)، آیه ۹

«وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ.»

«و از پیش رویشان حایلی و از پشت سرشان [نیز] حایلی قرار داده‌ایم،
و به صورت فراگیر دیدگانشان را فروپوشانده‌ایم، به این خاطر حقایق را نمی‌بینند.»

رنگ صحرا دارد آن سدّی که خاست
او نمی‌داند که آن سدّ قضاست

شاهدِ تو، سدِّ رویِ شاهد است
مُرشدِ تو، سدِّ گفتِ مرشد است

ای بسا کفّار را سودایِ دین
بندِ او ناموس^(۸۰۹) و کبر و آن و این

بندِ پنهان، لیک از آهنِ بتر
بندِ آهن را بدرّاند تبر

بندِ آهن را توان کردن جدا
بندِ غیبی را نداند کس دوا

مرد را زنبورِ گر نیشی زند
نیشِ آن زنبور از خود می‌کند

زخمِ نیش، اما چو از هستیِ توست
غمِ قوی باشد، نگردد دردِ سُست

شرحِ این، از سینه بیرون می‌جهد
لیک می‌ترسم که نومیدی دهد

نی مشو نومید، خود را شاد کن
پیشِ آن فریادرس، فریاد کن

کایِ مُحِبِّ^(۸۱۰) عفو، از ما عفو کن
ای طبیبِ رنجِ ناسور^(۸۱۱) کُهن

عکسِ حکمتِ آن شقی^(۸۱۲) را یاوه کرد
خود مبین، تا بر نیارد از تو گرد

ای برادر، بر تو حکمت، جاریه است
آن ز ابدال^(۸۱۳) است و، بر تو عاریه^(۸۱۴) است

گرچه در خود خانه نوری یافته‌ست
آن ز همسایهٔ منورِ تافته‌ست

شکر کن، غرّه مشو، بینی مکن^(۸۱۵)
گوش دار و هیچ خودبینی مکن

صد دریغ و درد کین عاریتِی^(۱۱۶)
اُمّتان را دور کرد از اُمّتی

من غلام آنکه اندر هر رباط^(۱۱۷)
خویش را واصل نداند بر سِماط^(۱۱۸)

بس رباطی که بباید ترک کرد
تا به مَسْکَن دررسد یک روز مرد

گرچه آهن سرخ شد، او سرخ نیست
پرتو عاریتِ آتش‌زنی‌ست^(۱۱۹)

گر شود پُر نور روزن یا سرا
تو مدان روشن، مگر خورشید را

هر در و دیوار گوید روشنم
پرتوِ غیری ندارم، این منم

پس بگوید آفتاب: ای نارشید^(۱۲۰)
چونکه من غارب^(۱۲۱) شوم، آید پدید

سبزه‌ها گویند: ما سبز از خودیم
شاد و خندانیم و ما عالی‌قدیم

فصلِ تابستان بگوید: کای اُمَم^(۱۲۲)
خویش را بینید چون من بگذرم

تن همی‌نازد به خوبی و جمال
روح، پنهان کرده فَرّ و پَرّ و بال

گویدش کای مَرْبَلَه^(۱۲۳) تو کیستی؟
یک دو روز از پرتوِ من زیستی

غَنج^(۱۲۴) و نازت، می‌نگنجد در جهان
باش تا که من شوم از تو جهان

گرم‌دارانت^(۱۲۵ و ۱۲۶) تو را گوری کُنند
طعمهٔ موران و مارانت کُنند

بینی از گندِ تو گیرد آن کسی
کو به پیشِ تو همی مُردی بسی

پرتو روح است نطق و چشم و گوش
پرتو آتش بود در آب، جوش

آنچنان که پرتو جان، بر تن است
پرتو ابدال، بر جان من است

جان جان، چون واگشد پا را ز جان
جان چنان گردد که بی‌جان تن، بدان

سر از آن رو می‌نهم من بر زمین
تا گواه من بود در یوم دین

یوم دین^(۱۲۷) که زلزلت زلزالها
این زمین باشد گواه حالها

کو تُحَدِّثُ جَهْرَةً أَخْبَارَهَا
در سخن آید زمین و خارها

قرآن کریم، سوره زلزال (۹۹)، آیات ۱ تا ۵

«إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا. وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا. وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا.
يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا. بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا.»

«هنگامی که زمین را با [شدیدترین] لرزشش بلرزاند، و زمین بارهای گرانش را
بیرون اندازد، و انسان بگوید: زمین را چه شده است؟ آن روز است که زمین
خبرهای خود را می‌گوید؛ زیرا که پروردگارت به او وحی کرده‌است.»

فلسفی، منکر شود در فکر و ظن
گو: برو، سر را بر این دیوار زن

نطق آب و نطق خاک و نطق گل
هست محسوس حواس اهل دل

فلسفی، کو منکر حنانه^(۱۲۸) است
از حواس اولیا بیگانه است

گوید او که: پرتو سودای خلق
بس خیالات آورد در رای خلق

بلکه عکسِ آن فساد و کفرِ او
این خیالِ مُنکری را زد بر او

فلسفی، مر دیو را مُنکر شود
در همان دم سُخرهٔ (۱۳۹) دیوی بود

گر ندیدی دیو را، خود را ببین
بی جنون نبُود کبودی در جبین (۱۴۰)

هر که را در دل شک و پیچانی (۱۴۱) است
در جهان، او فلسفی پنهانی است

می‌نماید اعتقاد و گاه‌گاه
آن رگِ فُلَسَف (۱۴۲) کند رویش سیاه

الْحَذَر (۱۴۳) ای مؤمنان کآن در شماست
در شما بس عالمِ بی‌مُنْتهاست

جمله هفتاد و دو ملّت، در تو است
وَه که روزی، آن برآرد از تو دست

هر که او را برگِ این ایمان بُود
همچو برگ، از بیمِ این لرزان بُود

بر پلِیس (۱۴۴) و دیو از آن خندیده‌ای
که تو خود را نیکِ مردم دیده‌ای

چون کند جان، بازگونه (۱۴۵) پوستین
چند واوِیلی (۱۴۶) برآرد ز اهل دین

بر دکان، هر زرنما خندان شده‌ست
زآنکه سنگِ امتحان، پنهان شده‌ست

پرده ای ستّار (۱۴۷) از ما برمگیر
باش اندر امتحانِ ما مُجیر (۱۴۸)

قلب (۱۴۹)، پهلوی می‌زند با زر به شب
انتظارِ روز می‌دارد، ذَهَب (۱۵۰)

با زبانِ حال، زر گوید که: باش
ای مُرُور (۱۵۱) تا برآید روز، فاش

صد هزاران سال ابلیس لعین بود اَبَدال، و اَمیرالمؤمنین

پنجه زد با آدم از نازی که داشت گشت رسوا، همچو سِرگین وقتِ چاشت^(۱۴۲)

- (۹۶) نَسَاح: رونوشت‌نویس، نویسنده، نسخه‌نویس، کاتبِ وحی
(۹۷) نُسُخ: نوشتن
(۹۸) سَبَق: فضای ایزدی
(۹۹) بوالقُصُول: نادانی که خود را دانا نماید، کنایه از یاوه‌گو
(۱۰۰) مُسْتَنیر: روشنایی جوینده، روشن و تابان
(۱۰۱) عَدُو: دشمن
(۱۰۲) گَیر: کافر
(۱۰۳) عُنود: ستیزه‌کار، ستیزنده
(۱۰۴) یَنْبوع: چشمه، جویِ پرآب
(۱۰۵) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیتِ بَدَلی من ذهنی.
(۱۰۶) نیارد: نمی‌تواند
(۱۰۷) حَدید: آهن
(۱۰۸) اَغلال: جمع غُل به معنی طُوقِ آهنی یا آنچه دست و گردن را با آن بُندند.
(۱۰۹) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیتِ بَدَلی من ذهنی.
(۱۱۰) مُجِب: دوستدار
(۱۱۱) ناسور: زخمِ سخت و چرکین، زخمی که آب کشیده و چرک و ورم کرده باشد.
(۱۱۲) شَقی: بدبخت
(۱۱۳) اَبَدال: مردم شریف، صالح، و نیکوکار، مردان خدا
(۱۱۴) عاریه: قرضی
(۱۱۵) بینی کردن: تکبر کردن، مغرور شدن
(۱۱۶) عاریتی: قرضی
(۱۱۷) رِباط: خانه، سرا، منزل، کاروان‌سرا
(۱۱۸) سِماط: بساط، سفره، خوان، فضای یکتایی، فضای بی‌نهایت گشوده شده
(۱۱۹) اَتَشَرَزَن: آتش‌زنه
(۱۲۰) نارشید: هدایت‌نشده
(۱۲۱) غارِب: غریب‌کننده
(۱۲۲) اُمم: جمع اُمّه، گروه‌ها، جماعت‌ها
(۱۲۳) مَرْبَله: جای ریختن خاکروبه
(۱۲۴) غَنج: ناز و کرشمه
(۱۲۵) گرم‌داران: دوستداران
(۱۲۶) گرم‌داران: غمخواران
(۱۲۷) یومِ دین: روزِ قیامت
(۱۲۸) حَنّانه: ستونی چوبی که در مسجد پیامبر در مدینه بود و آن حضرت به هنگام خطابه بر آن تکیه می‌کرد و چون منبر ساخته شد و بر منبر برآمدند و خطبه خواندند از آن ستون ناله برآمد از دوری
(۱۲۹) سُخره: ذلیل و مقهور و زیردست
(۱۳۰) جَبین: پیشانی
(۱۳۱) پیچانی: اعتراض، شک و تردید
(۱۳۲) فَلَاسَف: فلسفی
(۱۳۳) اَلْحَدَر: حذر کنید.
(۱۳۴) پَلیس: مخفف ابلیس، شیطان
(۱۳۵) بازگوئه: واژگونه
(۱۳۶) واوِیَلی: کلمه افسوس که در نوحه و ماتم استعمال می‌کنند، مصیبت
(۱۳۷) سَتّار: بسیار پوشاننده، از نام‌های خداوند
(۱۳۸) مُجیر: پناه دهنده، از نام‌های خداوند
(۱۳۹) قلب: وارونه کردن، به زر و سیم ناسره نیز گویند.
(۱۴۰) ذَهَب: طلا، زر
(۱۴۱) مُرَوّر: تزیین‌کننده، درو، دروغ‌گو
(۱۴۲) چاشت: اول روز، ساعتی از آفتاب گذشته
-

مجموع لغات:

- (۱) آذر: آتش
- (۲) عَبَهْر: نرگس، مجازاً چشم زیبا
- (۳) حَرِیف: دوست، یار، معشوق
- (۴) غَمَزَه: اشاره با چشم و ابرو، برهم زدن مژگان از روی ناز و کرشمه
- (۵) به عقل: عاقل، باعقل
- (۶) سامری: مردی از قوم موسی(ع) که با ساختن گوساله‌ای زَرین قوم خود را فریب داد.
- (۷) ثَر: خیس، مرطوب
- (۸) سلیمان و انگشتی: اشاره به گم شدن انگشتی سلیمان است که به دست دیو افتاده بود.
- (۹) مِهْتَر: بزرگتر، رئیس و سردار
- (۱۰) بَری شدن: بیزار شدن
- (۱۱) رُقعه: نامه، نوشته، تکه کاغذی که روی آن بنویسند.
- (۱۲) دُوفُنُون: صاحب فن‌ها، دارای هنرها
- (۱۳) شَمَن: بت پرست
- (۱۴) بُن: ریشه
- (۱۵) اِثْقَا: بترسید، تقوا پیشه کنید.
- (۱۶) زینهار: بر حذر باش، کلمه تنبیه
- (۱۷) در قصیر سَر است: آهنگ آسیب‌زدن به جان و روان را دارد.
- (۱۸) مُفْتَقَد: گم کرده شده
- (۱۹) سِبَلَت: موی پشت لب، سبیل
- (۲۰) نَوی: تازگی و نشاط
- (۲۱) کُفْتَه: مخفَف کوفته به معنی کوبیده‌شده
- (۲۲) رُوبی: رُوبی، جارو کنی
- (۲۳) رُقته: رویده شده
- (۲۴) بیست: مخفَف بایست، توقّف کن.
- (۲۵) کاسِد: بی‌رونی، بی‌آب و تاب
- (۲۶) رَمَد: فرار کند.
- (۲۷) دُعوی: ادعا کردن.
- (۲۸) قابله: زنی که هنگام زاییدن زن آبستن بچه او را می‌گیرد؛ ماما.
- (۲۹) اَنَا الْحَقُّ: اَنَا الْحَقُّ، من حق هستم، من خدایم، سخن حسین بن منصور حلاج.
- (۳۰) رَیْب: شک و تردید
- (۳۱) اِشْتَرَى: خرید
- (۳۲) دست کشیدن: لمس کردن، گدایی کردن، دست دراز کردن از روی طمع. در اینجا منظور طلب کردن است.
- (۳۳) مَرْجُوم: سنگسار شده
- (۳۴) سَخُوط: نفرین‌شده و ملعون
- (۳۵) بَری: بیزار، منزجر، دوری‌گزیننده
- (۳۶) فَتی: جوان‌مرد، جوان
- (۳۷) خلعت: لباس یا پارچه‌ای که خانواده داماد به عروس یا خانواده او هدیه می‌دهند، مجازاً هدیه.
- (۳۸) غَالِب: چیره، پیروز
- (۳۹) عَوان: مأمور
- (۴۰) مُقْتَضی: خواهش‌گر
- (۴۱) اقبال: نیکبختی
- (۴۲) دُودَلال: صاحب ناز و کرشمه
- (۴۳) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیت بدلی من ذهنی
- (۴۴) حَدید: آهن
- (۴۵) تگ: ته و بُن
- (۴۶) فَتی: جوان، جوانمرد
- (۴۷) بساط: هرچیز گسترده‌ای مانند فرش و سفره
- (۴۸) نَفَخْتُ: دمیدم

- (۴۹) اختر: ستاره، کنایه از همانیدگی‌ها
- (۵۰) سَلیم: سالم
- (۵۱) سَالِك: رَوْنده راو معنوی
- (۵۲) ضیا: ضیاء، نور ایزدی
- (۵۳) قُل: بگو؛ اهل قُل عاقلانی هستند که شایستگی آن را دارند که امر حق را تبیین و تبلیغ کنند.
- (۵۴) جَنَّت: بهشت
- (۵۵) عِرَّ: ارجمندی و گرامی داشتن
- (۵۶) لَوْتُ: غذا، طعام، خوردنی
- (۵۷) طَبَّق: مجازاً به معنی انواع طعام
- (۵۸) نَگون: سرنگون
- (۵۹) رَبِیُّ الْمُنُون: بُرنده شک، حوادث ناگوار روزگار
- (۶۰) ذَا اللّٰوْن: ذَا اللّٰوْنِ مصری از عارفان بزرگ که مواظ او معروف است.
- (۶۱) دِلْسِتَان: دلبر، معشوق
- (۶۲) سَرَا: خانه
- (۶۳) انباز: شریک
- (۶۴) لعین: ملعون
- (۶۵) همشیره: در اینجا به معنی همراه و دمساز
- (۶۶) مُنْعَقِد: گره زده و بسته شده.
- (۶۷) مُشْتَغَل: هر چه بدان مشغول و مأنوس شوند.
- (۶۸) سوخته: تکه چوبی که در میان دیگر چوبها می‌نهند تا با سنگ آتش‌زنه بر آن زنند و آن را روشن کنند.
- (۶۹) دوزیده: دوخته شده، صفت مفعولی از مصدر دوزیدن به معنی دوختن
- (۷۰) دَرَزی: جامه دوز، خیاط
- (۷۱) جُذوع: جمع جذع به معنی تنه درخت خرما
- (۷۲) نَزَار: لاغر، ناتوان
- (۷۳) دونی: فرومایگی، پستی
- (۷۴) برملا: آشکار
- (۷۵) کیمیا: دانشی است که بدان وسیله مس را به طلا تبدیل می‌کند.
- (۷۶) اِسْتِکْمَال: به کمال رسانیدن، کمال‌خواهی
- (۷۷) دو اسبه تاختن: کنایه از شتاب کردن و به شتاب رفتن
- (۷۸) بَتر: بدتر
- (۷۹) ذُو دَلال: صاحب ناز و کرشمه
- (۸۰) مُعْجِبی: خودبینی
- (۸۱) عَلَّت: مرض، بیماری
- (۸۲) سرگین: مدفوع
- (۸۳) تَگ: ژرفا، عمق، پایین
- (۸۴) فَتَى: جوان، جوانمرد
- (۸۵) فِطْن: جمع فِطْنه، به معنی زیرکی، هوشیاری، دانایی
- (۸۶) ریش: زخم، جراحت
- (۸۷) قُبَح: زشتی
- (۸۸) ظلمت: تاریکی
- (۸۹) مَرَهَم: دارویی که روی زخم می‌نهند.
- (۹۰) نَفیر: ناله و زاری و فریاد
- (۹۱) واعظ: پنددهنده
- (۹۲) عَدُو: دشمن
- (۹۳) خَلَا: خلوت، خلوت‌گاه
- (۹۴) اِسْتِعَانَت: یاری خواستن، یاری، کمک
- (۹۵) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیت بدلی من ذهنی.
- (۹۶) نَسَاخ: رونشت‌نویس، نویسنده، نسخه‌نویس، کاتبِ وحی
- (۹۷) نَسَخ: نوشتن
- (۹۸) سَبَق: فضای ایزدی

- (۹۹) بوالْفُضُول: نادانی که خود را دانا نماید، کنایه از یاوه‌گو
- (۱۰۰) مُسْتَتِر: روشنائی جوینده، روشن و تابان
- (۱۰۱) عَدُوّ: دشمن
- (۱۰۲) گَیْر: کافر
- (۱۰۳) عَنُود: ستیزه‌کار، ستیزنده
- (۱۰۴) یَنْبُوع: چشمه، جوی پرآب
- (۱۰۵) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیتِ بدّلی من ذهنی.
- (۱۰۶) نیّارْد: نمی‌تواند
- (۱۰۷) حَدید: آهن
- (۱۰۸) اَغْلال: جمع غُل به معنی طُوقِ آهنی یا آنچه دست و گردن را با آن بَندند.
- (۱۰۹) ناموس: خودبینی، تکبر، حیثیتِ بدّلی من ذهنی.
- (۱۱۰) مُحِبّ: دوستدار
- (۱۱۱) ناسور: زخم سخت و چرکین، زخمی که آب کشیده و چرک و ورم کرده باشد.
- (۱۱۲) شَقی: بدبخت
- (۱۱۳) اَبْدال: مردم شریف، صالح، و نیکوکار، مردان خدا
- (۱۱۴) عاریه: قرضی
- (۱۱۵) بینی کردن: تکبر کردن، مغرور شدن
- (۱۱۶) عاریتی: قرضی
- (۱۱۷) رِباط: خانه، سرا، منزل، کاروان‌سرا
- (۱۱۸) سِماط: بساط، سفره، خوان، فضای یکتایی، فضای بی‌نهایت گشوده شده
- (۱۱۹) آتَشِزَن: آتش‌زنه
- (۱۲۰) نارشید: هدایت‌نشده
- (۱۲۱) غارِب: غروب‌کننده
- (۱۲۲) اُمَم: جمع اُمّة، گروه‌ها، جماعت‌ها
- (۱۲۳) مَزْبَله: جای ریختن خاک‌روبه
- (۱۲۴) غَنَج: ناز و کرشمه
- (۱۲۵) گُرم‌داران: دوستداران
- (۱۲۶) گُرم‌داران: غم‌خواران
- (۱۲۷) یَوْمِ دین: روزِ قیامت
- (۱۲۸) حَنّانه: ستونی چوبی که در مسجد پیامبر در مدینه بود و آن حضرت به هنگام خطابه بر آن تکیه می‌کرد و چون منبر ساخته شد و بر منبر برآمدند و خطبه خواندند از آن ستون ناله برآمد از دوری
- (۱۲۹) سُخره: ذلیل و مقهور و زیردست
- (۱۳۰) جَبین: پیشانی
- (۱۳۱) پیچانی: اعتراض، شک و تردید
- (۱۳۲) فَلَاسَف: فلسفی
- (۱۳۳) اَلْحَزَن: حذر کنید.
- (۱۳۴) پَلیس: مخفف ابلیس، شیطان
- (۱۳۵) باز‌گونه: وارژگونه
- (۱۳۶) واوِلی: کلمه افسوس که در نوحه و ماتم استعمال می‌کنند، مصیبت
- (۱۳۷) سَتّار: بسیار پوشاننده، از نام‌های خداوند
- (۱۳۸) مُجیر: پناه دهنده، از نام‌های خداوند
- (۱۳۹) قَلَب: وارونه کردن، به زر و سیم ناسره نیز گویند.
- (۱۴۰) دَهَب: طلا، زر
- (۱۴۱) مُزَوِّر: تزویرکننده، دورو، دروغ‌گو
- (۱۴۲) چاشت: اول روز، ساعتی از آفتاب گذشته